

Projekt Homeland Hearts

Třída SO2B

*Blažejová Nikola, Kunce Nela, Laciková Magdaléna, Šaginjanová Sona, Trochová Johana,
Vondráčková Eliška*

Náš tým

Jsme studentky třídy SO2B Anglicko-českého gymnázia AMAZON. I přes jisté počáteční komplikace v souvislosti s odchodem samotné vedoucí naší skupiny jsme se pustily do projektu Homeland Hearts, týkajícího se emigrantů mezi námi. Vedení se našťastí ujala velmi šikovná Eliška. Díky její známosti jsme našly osobu pro náš projekt a též jsme zařídily první kontakt a rozhovor. Nela si v těchto dnech vzala na starosti zpracování handbooku, audio korekci a sestřihání rozhovoru. Ostatní členové budou během následujících týdnů realizovat samotné umělecké ztvárnění projektu formou komiksu. Sona, Nikola, Magdaléna a Johana budou ústředními kreslířkami. Společnými silami snad dotáhneme náš komiks ke zdárnému konci.

Příběh Jirky Jelena

Náš pan Jirka Jelen je v dnešní době již důchodcem, avšak za nevýraznou tvář se skrývá život plný dobrodružství z dob tehdejší Československé Republiky. Jirka dnes žije ve svém rodném městě Roudnici nad Labem díky čemuž jsme ho také našli. Jirka se narodil v roce 1956 v Litoměřicích avšak bydlel i s rodiči v Roudnici nad Labem. Své dobrodružství začal plánovat, již když studoval na střední škole. Uvažoval o emigraci, jelikož v době, kdy panoval socialismus se nechtěl učit povinnou Ruštinu a též myšlenka povinné vojny se mu protivila. Jeho první výprava se uskutečnila ještě, když byl v letech adolescenta (na SŠ). Cestu si naplánoval do tehdejší Jugoslávie, kam se pokoušel bez pasu proklouznout vlakem přes Maďarsko. To se mu však bohužel nezdařilo, byl kontrolami chycen, vyslýchán, a dokonce na dva dny uvězněn. Po tomto opatření byl však poslán zpět do Čech, jelikož byl stále velmi mladý. Jeho druhý pokus o útěk, nebo jak tomu my říkáme dobrodružství, se uskutečnil po dokončení střední Stavební Průmyslové školy na Mělníku a při přijetí na vysokou školu. Cesta vedla znovu do Jugoslávie, tentokrát ovšem autem.

Byla to skvělá shoda náhod, na kontrolované trase byla porucha na benzínové pumpě, tudíž se do Jugoslávie muselo jezdit náhradní cestou kde kontrolovací stanice nestihly postavit. Jirka Jelen v rychlosti koupil auto, zabalil si kufry a už se chystal vyjet do světa. Než se však stihl vypravit, problém s benzínem na kontrolované trase se stačil vyřešit tudíž mu nezbyvalo nic jiného než otočit vůz zpět do Čech a čekat na další příležitost k útěku.

Aby získal větší důvěru, přidal se do Socialistického svazu mládeže. Jak Jirka sám řekl v rozhovoru „Snažil jsem se být hodnej po celý rok.“ Po Stavební fakultě ČVUT a obdržení svého diplomu v roce 1980, si Jirka koupil zájezd s Čedokem do Finska.

Veškeré své úspory směnili na černém trhu na marky a s geniálním nápadem schovat je do vykutaného podpatku od boty je bezpečně převezl přes kontrolované hranice. Shodou okolností na tomto zájezdu do Finska potkal známou rodinu ze svého rodného města Roudnice nad Labem. Zprvu se domníval, že jsou tam dokonce nastrčeni, aby mu v emigraci zabránili. Aby nevzbudil podezření strávil s nimi tedy týdenní pobyt ve Finsku, chozením po památkách. Na konci pobytu jim však oznámil, že se s nimi do Čech již nehodlá vrátit, a i přes jejich přemlouvání nasedl na první trajekt do Stockholmu, vyzbrojen pouze lodním vakem s věcmi a menší znalostí angličtiny a němčiny.

A to byl jen začátek jeho cesty. Ve Stockholmu se seznámil s Holandskou dívkou se kterou se rozhodl vydat na cestu do její vlasti. Přes nekontrolovanou Skandinávii se vydali vlakem do Dánska a následně trajektem do Německa. Už seděli ve vlaku na cestě do Holandska, když byl ještě v Německu chycen bez papírů. Byl podroben výslechu, a než se nadál jak sám říká: „Šup a už mě šoupli zpět do Dánska“. V Dánsku už si na něj kontroly počíhaly, čekaly ho další výslechy, další vězení jak Jirka popisuje: „hezkké šedé místečko“ až ho nakonec vrátili zase zpět do Švédska do přímořského městečka Malme. Další kontroly ho zde ihned chytly, další prohlídky, výslechy, vězení. Jirka už toho měl, ale dost, zpět do Finska už se nechtěl nechat vrátit, a proto ve Švédsku zažádal o politický azyl.

Zatímco čekal na jeho schválení Švédský sociální úřad mu poskytl útočiště v hotelu, poukazy na jídlo, právo na jazykový kurz, a i malou hotovost. Byl srpen 1980 a Jirka trpělivě vyčkával co bude dál, zvykal si na nové prostředí a učil se nový jazyk. Po nějaké době i pracoval na černo v kuchyni v hotelu kde byl ubytován. Nakonec v lednu 1981 azyl konečně dostal, přičemž přišel o výhody od sociálního úřadu. To však Jirku nikterak netrápilo, začal v tem týž hotelu pracovat jako recepční a po nějaké době dokonce i jako samotný správce hotelu. Avšak po nějaké době Jirka zase zatoužil po nějakém tom dobrodružství.

Zrovna v tuto dobu do Malme přijel cirkus zvaný Holiday on ice. Ne, jen tak ledajaký cirkus nýbrž cirkus na bruslích tudíž celé jejich vystoupení se odehrávalo na ledě, což v této době Jirku naprosto uchvátilo. Hned jak se dozvěděl, že hledají posilu na pozici elektrikáře bylo jasno. Ihned ho na místo přijali s tím, že nástup měl do tří dnů v Paříži. Jirka si tedy našel za sebe na pozici správce hotelu v rychlosti náhradu a odcestoval za novým dobrodružstvím. Na pozici elektrikáře ovšem nebyl řádně vyučen, a proto byl rychle odhalen, avšak v cirkusu si ho i přesto nechali ovšem ne jakožto elektrikáře, nýbrž jako inženýra. Při cestování s cirkusem si pořídil karavan, a dokonce si zde našel i svou ženu. Čas plynul a Jirka se dokonce vypracoval až na pozici vedoucího celé backstage! Žil si vlastně velmi spokojený život.

Rok 1986 konečně získal Švédské občanství a též požádal tehdejšího prezidenta Československé socialistické republiky Gustava Husáka o milost. Dalšího roku se mu narodil syn a jeho žádost o milost byla konečně přijata, získal tak zpět svůj Československý pas a též mohl zažádat o dodatečné vystěhování. Po narození dcery v roce 1988 se s celou rodinou usídlil v Mnichově, kde s dalšími imigranty založil prosperující firmu. Roku 1989 konečně proběhla Sametová revoluce a náš dobrodruh se mohl i s rodinou vrátit do rodné země. „Chtěl jsem aby moje děti byly Češi.“ jak sám řekl. V Česku si zřídil pobočku své Mnichovské firmy a žil poklidný život. Díky své dobrodružné povaze se v Česku na chvíli podíval i do politiky až na pozici poradce ministra.

V současné době si užívá důchod a vzpomíná na to jaký byl dobrodruh a co vše ve svém životě dokázal.

Postup práce

Jak bylo již dříve psáno, nalezení a provedení rozhovoru s Jirkou Jelenem se ujala Eliška. Nela zpracovala v Eliščině asistenci handbook a všichni společně hodláme ve zbytku září a do termínu utvořit komiks pro Jirkův příběh.

Závěrem

Jsme skutečně vděčné, že máme tu čest zpracovat příběh tolik inspirující osobě jako je Jirka, který se nebál bojovat za jedno ze základních lidských práv, právo na svobodu. Dokázal nám, že bychom si svých práv, která bereme jako samozřejmost, měly více vážit.

I přes jisté komplikace jsme rády za tuto příležitost samovolně pracovat na projektu zajímavého tématu. Pokud bychom měly tento projekt vypracovávat příště, změnily bychom rozdělení, jelikož většina práce zůstala na Eliščiných bedrech. S tím souvisí i velikost týmu, jelikož nejsme stále přivyklí pracovat na takto rozsáhlém projektu s více lidmi, zároveň i s určitými mezilidskými problémy mezi jednotlivými členy.

Nejméně se nám líbila krátkost letních prázdnin a také pálení červených trenýrek. Tyto události nutno zmínit, jelikož proběhly během pracování na projektu a jsou zvláště pro konkrétní jednotlivce našeho týmu naprosto klíčové. Dalo by se říct, že v jistém ohledu způsobily i jistou stagnaci v komunikaci.

Největším přínosem nám byl Jirkův fascinující příběh, z kterého lze vyvodit, že bychom si měly jít za svými sny a touhami. Jelikož on to dokázal a zároveň se na rozdíl od nás musel vymanit ze socialistické země.